

Tereza Lupíková: Malá mořská víla

Jednou vám žila byla jedna mořská víla. Byla moc hezká, to se uznat musí, jednou si řekla, že toho moc ještě zkusí.

Táta sám, veliký mořský král, ten s ní měl trápení, ze života mu dělala jedno velké překvapení. Nepočká a neposedí, ale tatínek si rád lebedí, avšak s dcerou nemůže odpočívat, musí se na ni neustále dívat. Víla s Nemem kamarádem ráda sleduje, jak ptáci prolétají nebem. Jak každý z nich si libuje a tak si řekla, že za nimi vypluje. Vyplout na hladinu, to ale jen tak není, žádný výlet nemůže být bez svolení. Bez svolení ani ránu, nevypluje na území Dánů. Neposlechne, neposedí, ke hladině už teď hledí, ke hladině už teď kouká: „Nejsem vězeň, já jsem holka! Chci vstříc světu plout, zaplatila jsem už otci dostatečnou daň, vzhůru na nekonečnou pout', vždyť na mě už teď čeká Kodaň!“

- „V kapse křesadlo, doma čarovná truhlice, však potřebuji něco, zač koupím si střevíce. Co to vidím, co to je, támhle po vodě se plíží osoba podivného postoje, co se ke mně blíží. Vlasy jí vlají, za ní moře, však ve tváři vidím jí nějak moc žalu a hoře. Kéž by se tak pousmála, aspoň trošičku, aspoň z mála chci potěšit její dušičku, napíšu jí básničku, napíšu jí pohádku, ale o čem, vždyť oči se jí lesknou pláčem.“

„Co se děje, co se stalo, co přihodilo se ti, krásná panno?“

- „Panna mořská vsutku jsem, ale kdo jsi ty, cizince? Máš na sobě boty s bahna nánosem a bílé vousy pod nosem. Ty asi princ nebudeš, avšak přesto mi pomůžeš?“

- „Vezmu tě k sobě, jsem Hans Christian Andersen, těší mě.“

- „Já jen plavu, nechodím,“ oznámila panna, ale dobrý plán napadl hned pána.

- „Donesu ti jídlo, donesu ti nocleh, ty však mi musíš přislíbiti o sobě krátký poslech. Ráno dostanu tě do moře, ať ustoupí to tvoje hoře.“

- „Děkuji ti, Hansi, za to dobré jídlo v hrnci a za tu teplou deku, tak co jsi chtěl o mně vědět, vše, co si přát budeš, vše ti řeknu.“

- „Tak začněte povídat, třeba o své rodině.“ I rozpovídala se panna: „No, žijeme v mořské dolině a můj otec je mořský král,“ děvče řeklo o sobě všecičko. „Už jsem ti řekla vše, teď stačí jen maličko.“

- „Děkuji ti, panenke, za celý tvůj příběh.“ I vrátil ji do moře, tu krásku, už veselou, bez hoře. A nad novým příběhem strávil Andersen noc i den.

A potom o tom, jak žila, vznikl příběh Malá mořská víla.

Šimon Hauser: Malá papírová víla

Jednou v lese na jaře
lesníci šli stromy sekat
v tom však farář na faře
před kostelem začal klekat.

Modlil se sám za ty stromy
chodíval tam - do lesa
schovávat se před hromy
bibli přitom rychle nesa.

V tom však lesem zazněl hluk
krvavých nástrojů stromů
pila řezala ten suk
Farář zařval: "U všech hromů!"

Stromy začaly rychle se klátit
farář sebou škub
dřevorubec začal sebou mlátit
vyrazil si zub

Stromy začaly se bránit
padaly jak domino
společenství stromů chránit
toť je motto matčino

Matka stromů, stará lípa
padla jako první oběť
společenství stromů chcípá
je to jako ovdověť.

Lípa byla odvezena
zpracovati na pilu
brutálně je odvětvena
ztratila všechnu svou sílu.

Papírová víla
vždycky tiše snila
poznati svůj původ
hledala ten důvod
proč je na světě.
"Kde je má zem?"

Stvořena z bílého papíru
utvořená na míru
pro Honzu Klouzka z druhé třídy
umaštěná arašídy

Papírová víla
vždycky tiše snila
odkud se zde vzala
téměř si zoufala
proč je na světě.
"Kde je má zem?"

Vyrobená na pile
vzniklá z celulózy.

Sešity z ní vyrobené
použil Martin Voříšek
na vytvoření malé víly papírové
vyhlížející lidumile.

Otevřené okno,
vítr ve třídě,
odfoukl vílu,
směrem k Antarktidě.

Papírová víla
vždycky tiše snila,
poznati svou zem
teď však tiše hnila
na jedné mýtině
kam farář chodívá
bibli si nosívá
schovávat se za stromy
na ochranu před hromy.
Toť domov její, ačkoliv shnila
v hlínu se pak proměnila,
vyrostl z ní strom.
"Zde je má zem!"

Nikol Šindlerová: Malá zvědavá víla

Byla jednou jedna mořská víla, která žila se svou rodinou ve velkém paláci hluboko v moři. Amálka, ano, tak se jmenovala tato malá bytost z podmořské krajiny, která měla bujnou fantazii a své sny, za kterými si šla a postupně si je plnila. Rodiče na ni byli pyšní a ve všem, co dělala, ji podporovali. Věnovala se čtení zajímavých knížek, kreslení podmořské krajiny a svým představám, jaké to tak asi je nahoře na souši. Ve svém volném čase ráda chodila s kamarády, pomáhala mamince a před spaním přemýšlela, co bude další dny dělat. Její život byl pohodový a žádné problémy neměla, právě naopak. Teď se o malé Mořské víle něco dozvíte.

Bylo nádherné ráno. Do moře pronikaly ranní sluneční paprsky, které zašimraly Amálku pod malým nosíkem a vzbudily ji. Vstala a přemýšlela, co dnes podnikne. Pootočila hlavu a náhle její oči směřovaly na výkresy, které v umělecké soutěži vyhrály první cenu. Vzala ze zaprášené poličky mobilní telefon a obvolala své kamarádky, jestli s ní nevyplavou nad hladinu. Stela a Katka souhlasily. „Ve tři u jeskyně,“ dodala Amálka a zavěsila. Přemýšlela, jak se do té doby zabaví. A tu ji to napadlo. „Poplavu někam, kde jsem ještě nikdy nebyla a to místo nakreslím,“ dopověděla a ihned hledala v šuplíku své pastelky, voskovky, fixy a různé potřeby, co k malování používá. Oznámila rodičům, že se vrátí brzy a odplavala. Prošmejdila každý koutek, každé malé místočko zahalené vodními rostlinami, ale nic jí nepřipadalo dost zajímavé tak, aby vzala své pastelky a začala malovat. Začala být z toho všeho unavená, sedla si na blízký větší kámen a svou malou modrorůžovou ploutví kolem

sebe vířila mořskou vodu. Náhle si všimla něčeho, co ji donutilo vstát z kamene. Zahlédla za vysokými vodními rostlinami místo, které zcela jistě viděla poprvé. Plavala blíž, vytvořila si malou cestičku skrz pevné vysoké porosty a nevěřila svým očím. Před ní stála obrovská loď stará asi sto let. Kolem ní bylo různé harampádí, ale toho si tak moc nevšímala, jak toho nádherného prostředí kolem lodi. Byly tam samé zvláštní rostliny, plno kamínků různých tvarů a celkově místo hrálo všemi veselými barvami. Bylo to úžasné. Netrvalo dlouho, aby jí došlo, že nebude marnit čas dalším hledáním, když právě našla to, co si představovala. Potkalo ji štěstí. Už se jen nemohla dočkat, až to nakreslí a portrét dá do soutěže. „Konec snění, jde se na věc,“ řekla a už vytahovala z malé taštičky své malířské potřeby, co hodlala použít. Brzy měla obraz hotový. Byl překrásný. Použila snad všechny barvy, co s sebou měla. Na obrázku hlavní roli hrála obrovská loď. Amálka na sebe byla pyšná. Pobrala si své věci, že poplave pomalu domů. V ten moment si všimla něčeho podivného. Spatřila něco položeného v mořském mechu po pravé straně lodi. Připlavala blíž a zjistila, že věc, která ležela v mechu, byla truhla. Amálka měla nutkání truhlu otevřít. Byla zvědavá, ale zároveň měla strach. Po chvíli váhání se nakonec odhodlala k tomu, že ji otevře. Natáhla malou ručičku k truhle, „cvak!“ a ve mžiku byla otevřená. V truhle nebylo nic na první pohled zajímavého. Amálka se netvářila zrovna nadšeně, když na ni místo hromady zlata vykukoval složený cár starého vybledlého papíru. Papír vzala do svých rukou. Musela ho opatrně rozbalit, aby se neroztrhal. Byla si jistá, že nebude o moc mladší než loď, kterou před chvílí kreslila. Trvalo chvíli, než jí došlo, že našla mapu. „Mapa k pokladu!“, vykřikla, papír hodila ke svým malířským věcem a rychlostí blesku plavala domů. Doma se se svým objevem nesvěřila a její kroky mířily do pokoje. Posadila se na postel a začala zkoumat nalezenou mapu. Vyrušil ji vyzváněcí tón telefonu. Volala Stela, že na ni čekají u jeskyně, jak se ráno domlouvaly. Amálka ztratila pojem o čase, oči jí sjely k hodinkám. „15:15“, řekla si v duchu a omluvila se, že nedorazí, že už něco má. Amálka nemohla za žádnou cenu přijít na kloub kusu papíru. „Potřebuju se vyspat,“ řekla, papír schovala do šuplíku a usnula. Ráno už ji neprobudily zářivé sluneční paprsky, ale pískot delfínů. Hned se pustila do dalšího luštění mapy. Přišla na to! „Ráno je přeci jenom moudřejší večera,“ zašeptala, pousmála se a vydala se plnit její požadavky. Mapa ji vedla na úplně opačnou stranu, než byla včera. Ocitla se blízko Duhové jeskyně, o které často slýchávala, ale ji neviděla. Na mapě byl znázorněn vchod do ní. Ani chvíli neváhala. V jeskyni bylo krásně. Plno různých krápníků a barevných rostlin. Na konci jeskyně objevila další truhlu. „Našla jsem poklad!“ zakřičela a otevřela ji. V tu chvíli ji radost přešla, když vytáhla další papír, tentokrát zavázaný duhovou mašlí. „To snad ne,“ vzdychla a mašli rozvázala. Bylo tam psáno: „Ahoj! Máš rád/a dobrodružství? Přestává tě bavit život ve vodě? *Není problém si vyzkoušet život na souši! Potká tě tam mnoho nového, zábavného a určitě se tam nebudeš nudit. Stačí si vzít diamantový náhrdelník, který najdeš v krabičce na začátku jeskyně, vyplavat nad hladinu, stisknout jej, zavřít oči a stane se neobyčejná věc. Hodně štěstí!*“ Amálka vykřikla radostí. Teď ji bylo úplně jedno, že v truhle neobjevila plno zlata, tohle bylo mnohem lepší. Vydala se pro náhrdelník. Byl překrásný. Celý se třpytil, až zrak přecházel. Vyplavala nad hladinu. Navlékla si ho na krk, stiskla jej, zavřela oči přesně tak, jak to bylo psáno na papíře v druhé truhle. V ten moment se zablesklo a Amálka usnula.

Byl nový den. Krásné slunečné ráno a Amálka ležela na zelené trávě. Na stromech zpívali ptáčci. Vykřikla zděšením: „Kde je moje ploutev?!“ Po chvíli pochopila, že by se s ploutví asi nikam nedostala a uvědomila si, že má nohy. Pokusila se postavit. Zavravorala, ale šlo jí to dobře. První kroky nebyly moc sebejisté, trochu se kymácela, párkrát upadla, ale chůzi si brzo oblíbila a začala ji jít. Podívala se na svou hrud', jestli jí na krku visí pořád diamantový náhrdelník. Začaly ji bolet nožky. Posadila se na louku plnou kopretin. „Květiny na souši vypadají jinak než u nás pod vodou,“ řekla a přičichla si. „Hepčíííí!“ „A taky se z našich nekýchá!“ zamručela a utřela si nos. Pozorovala krásnou modrou oblohu. V ten moment na ni někdo promluvil. „Ahoj.“ Otočila se a rychle se postavila. Viděla kluka s křídly. „Kdo jsi?“ zeptala se. „Motýlí princ, Tomáš,“ odpověděl. Zeptal se ji na tutéž otázku. „Mořská víla, Amálka.“ Tomáš se začal neskutečně smát. Amálka věděla, proč jí nevěřil, a tak ho vzala k moři a zastavila se. „Vím, jak se dostat na souš, ale jak se stát opět Mořskou pannou, to nevím,“ řekla si v duchu. Zkusila stejnou metodu. A nic. Sedla si a příliv ji ochladil kotníky. V ten moment se zablesklo a ocitla se opět ve vodě. Podívala se na své nohy, které byly pryč a vrátila se jí ploutev. Tomáš nevěřil svým očím. Chvíli si ještě povídali, ale jak se začalo stmívat, každý musel domů. Rozloučili se a domluvili se, že zítra se tady opět setkají. Tom přikývl a odletěl. Amálka odplavala.

Další nadcházející dny to bylo stejné. Amálka byla zase na chvíli člověkem a pak zase Mořskou pannou. S Tomášem si rozuměla a oblíbila si ho. Čas ubíhal velmi rychle. Oba rostli. Z Tomáše se stával pohledný mládenec a Amálka rostla do krásy. Dospěli. Jak si myslíte, že to skončilo? Ano, ti dva se vzali. Amálie se ploutve úplně vzdát nechtěla a tak přišli na skvělý nápad. Nechali si postavit obrovský palác tak, aby se nikdo nemusel ničeho vzdávat. Jedna půlka paláce byla pro Tomáše a v druhé bylo dostatek vody pro Amálii. Náhrdelník samozřejmě nevyhodila a měla ho pořád při sobě. Proč? Protože chození jí připadalo velmi zábavné a každý den chodila s Tomášem na dlouhé procházky po pláži. Časem se jim narodily dvě děti. Jedno bylo vodní živel a druhé preferovalo život na souši... *Žili spolu šťastně až do smrti.*